

[Arnth Jensen.]

kunde forstaa, for ærlig talt, jeg har ikke kunnet give nogen fornøftig Forklaing paa det hidtil.

Men det nye og bedre Danmark, som det ærede Medlem talte om — egentlig vidste jeg ikke bedre, end at denne Proklamation blev udstedt for 8½ Aar siden, hint Foraar, da Borgbjerg vaagnede ved Størefløjt, hint Foraar, da Smil og Glæde, Livslyst og Grokraft varslede den signede Dag, hvor Programmet var Arbejde og god Fortjeneste til Befolkningen, hint Foraar, da „Social-Demokraten“s Eftermiddagsblad efter Valget paapegede, at de 95 000 nye Vælgere ikke var strømmet til Socialdemokratiet i Haab om Understøttelser, men i Tillid til, at Socialdemokratiet vilde føre en Politik, der i vid Udstrækning vilde overflødiggøre Understøttelser ved at sætte Hjulene i Gang, skaffe Arbejde til ledige Hænder, forøge Produktion og Omsætning. Og var det ikke det nye Danmark, den højtærede Statsminister proklamerede hin Decemberaften, da han paa Den kongelige Skydebane forkyndte, at det, Danmark trængte til, var et nyt Produktionsprincip, hvor man afløste Friproduktionen med planmæssig, samfundsmæssig Kontrol, og som sin Overbevisning udtalte sig for det russiske System som Afløsning for den nuværende Samfundsordning, en Tale, som han understregede og uddybede i et Radioforedrag i Maj 1932 og senere gennem mange Taler i Aarenes Løb?

Hvad er da Grunden til, at den højtærede Ordfører finder det betimeligt atter at tale om det nye Danmark? Grunden skulde vel ikke være den, at den ærede Ordfører selv finder, at de Prøver, som den nuværende Regerings 8½ Aars Styre har givet, ikke har været just til idel Glæde og Tilfredshed for Befolkningen, men snarere det modsatte? Langt skal vi gaa tilbage i vor Historie for at finde en saadan Utilfredshedens Aand, en saadan Hadets og Misundelsens Aand mellem Klasserne, som der findes i Dag. Langt skal vi gaa tilbage for at finde et stærkere Skattetryk, et stærkere Raab efter Arbejde, en stærkere Ulighed i Erhvervsmuligheder og en større Afstand mellem fattig og rig, end der findes i Dag. Det nytter jo ikke, som den højtærede Statsminister forleden forsøgte det, at pynte paa Resultaterne ved at fortælle Rigsdagen, at der i 1936 havde været 123 000 flere organiserede Arbejdere i Arbejde end i 1932, naar vi dog alle sammen ved, at Statsministerens Udgangstal er meget forskellige, idet der jo i 1936, ikke mindst paa Grund af en paagaende tvangsmæssig Propa-

ganda, findes mindst lige saa mange flere organiserede Arbejdere som i 1932. Det forekommer mig, at det er den Slags Statistik, en ansvarlig Statsminister ikke kan være bekendt at opvarte med.

Nej, dette Styres Kendsgerninger taler i Dag deres haarde Sprog til Danmarks Befolkning, ikke alene til dem, som ingen Andel har i det, men ogsaa til dem, som gav det Magten. Det føles i Dag, ikke blot i danske Landmandshjem, men ogsaa og maaske stærkest i danske Arbejderhjem, at Planøkonomiens lovede Lyksaligheder er langt borte, og i mange Smaakaarshjem i By og paa Land maa man i Sandhed i Dag sande Socialistmarchens Ord: „Vor Arne er kold og vort Hjem kun et Skjul for Trængsel og Tvedragt og Savn.“

Det er derfor intet Under, at der knurres, og intet Under, at „Social-Demokraten“ i sin Artikel af 30. August om, hvad der er naaet, har følt sig forpligtet til at prøve at gyde Balsam i det blødende Saar, selv om den maa helt tilbage til 1914 for at hente Argumenter.

Det er heller intet Under, at den ærede socialdemokratiske Ordfører føler Trang til ikke alene at tale om et nyt Danmark, men ogsaa om et bedre Danmark. Men hvad vil den ærede Ordfører saa bygge det paa, og hvordan skal det bygges? Derom hørte vi meget lidt. Talen gav ikke mange Anvisninger i saa Henseende. Det ærede Medlem tillod sig at betegne en anden Tale som dum, hoven og uforstandig. Jeg skal ikke bruge stærke Ord om det ærede Medlems Tale, skønt det vel ellers ikke vilde være vanskeligt at finde Adjektiver baade stærkere og mere rammende ved dens Bedømmelse. Jeg tænker mig, at det ærede Medlem har haft samme Motiv til at bruge de stærke Ord som hin Hotelejer, der vilde lave en Annonce, som faldt i Øjnene, og som ikke lignede andres, og derfor skrev: Mit Hotel anbefaler sig med uhyggelige Lokaler, daarlige Varer, mægtige Priser — og saa sluttede: Se engang paa Værten!

Men noget var der jo i Talen. Det ærede Medlem var inde paa, at Raastofkommissionen var den Redningsplanke, som skulde redde Økonomien. Jeg erindrer, at engang var det Pil, Hør, Hamp og Tobak, der skulde redde Danmark. Mon Resultaterne af dette Redningsarbejde ikke er ret minimale? Og jeg tvivler om, at Raastofkommissionens Arbejde vil give bedre Resultater. Hvis det ærede Medlem havde læst Professor Hansen-Larsens Tale ved Landbomødet i Aarhus med samme Opmærksomhed, som han har læst Landstings-